

'ஆனவாழை குலபை போட்டிருக்கு!'

வீட்டுக்கு வந்து பயணக்களப்பு ஆற அமர முதலே இந்தச் செய்தியை மனவை சொன்னாள். அதைக் கேட்டதும் 'அட! அப்படியா..' என்றொரு சந்தோஷம் மனதிற்குள் தோன்றினாலும் நிதானமாக நின்று உட்கைகளை மாற்றினான்.

'கேட்டுதே? ஆனவாழையைல்லே குலபை போட்டிருக்கு எண்டு சொல்லுறன்!'

'ஓம்! ஓம்! பாப்பம்..' என அவன் மனவையினைப் பார்த்துச் சிரித்து தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினான்.

'ஓமடா தம்பி!... நல்ல பெரிய குலபை..!' என அம்மா சொன்னாள்.

'ஆனவாழை பெரிசாத்தான் குலபைபோடும்..' என முற்றும் திரிந்தவன் போல அவன் கபினினான். ஆனால் ஆனவாழை பெரிசாகவா சிறிசாகவா குலபை போடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனவாழைப் பழம் பெரிசாக இருப்பதால் ஆனவாழைக் குலபையும் பெரிசாக இருக்காமென ஊகித்திருந்தான். அல்லது ஏன்தான் அந்த வாழைக்கு ஆனவாழை எனப் பெயர் வந்தது என்பதும் புரியவில்லை.

சிறு பிராயத்தில் பாடசாலையின் ஒரு விடும்புறகைக் காலத்தில் அப்பாவோடு கொழும்பு கண்டி போன்ற வெளியூர்களுக்குச் சூற்றூலா போயிருந்தபோதுதான் முதலில் ஆனவாழையைப் பற்றி அறிந்துகொண்டான். அப்போது சாப்பாட்டுக் கடையொன்றில் சாப்பிடப் போயிருந்தபொழுது வாழைப் பழம் கொண்டு வரும்படி அப்பா ஓடர் கொடுத்தார். வெயிட்டர் ஒரு தட்டில் வாழைப் பழச் சீப்பைக் கொண்டுவந்து வதைத்தான். அவன் அதைப் பார்த்துவிட்டு "பழக்கயில்ல.. காய்..!" என்றான்.

'இல்லை... அது நல்ல பழம்!' என்றார் அப்பார். அவன் அதன் பச்சைத் தோலில் பிடித்து மெதுமையாக அழுத்தினான். அது நல்ல பழமாகத்தான் இருந்தது.

'தோல் ஏன் பச்சையாய் இருக்கு?'

'ஆனவாழை பழுத்தாலும் தோல் பச்சையாகத்தானிருக்கும். ஆனால் நல்ல ருசியான பழம்! சாப்பிட்டுப் பார்!'

சாப்பிட்டுப் பார்த்தான். பிறகு அங்கு போகின்ற எல்லாக் கடகைகளிலும் ஆனவை

வாழ்பைப் பழம் இருக்கிறதா எனக் கவனித்தான். பழுத்தாலும் தோல் பச்சையாகவீ இருக்கும் வித்தியாசமான குணம் அவன்கைக் கவர்ந்தது. ஆனவாழையைக் கொண்டுகுண்டு வீட்டில் உண்டாக்கினால் அழகாக இருக்கும் என எண்ணி தனது விருப்பத்தை அப்பாவிடம் சொன்னான்.

'எங்கயாவது பார்த்து ஒரு ஆனவாழையைக் குட்டி கொண்டுகுண்டால் வீட்டில் நடலாம்.'

'அந்த மண்ணுக்கு இது சரிவராது..' என அப்பா சொன்னார்.

உண்மையில் ஆனவாழை அந்த மண்ணுக்குச் சரிவராதுதானா? அல்லது வாழைக் குட்டி ஒன்றை எடுப்பதிலுள்ள சிரமத்தினால் அப்பா அப்படிச் சொன்னாரா என்பது புரியவில்லை.

அவன் நினைவுக்கு எட்டியவரையில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனவாழை இல்லாததான். அவனது வீட்டில் பல வாழைகள் உள்ளன. கதலி இருக்கின்றது. இதர... கப்பல்... மொந்தன் இப்படிப் பல இன வாழைகளைப் பல தோட்டங்களிலும் கண்டிருக்கிறான். சாப்பாட்டுக் கடகைகள் அல்லது வாழைப் பழக் கடகைகளில் கபிட அவன் ஆனவாழைக் குலையைக் கண்டதில்லை. அதனால் இது அந்த மண்ணுக்கு ஒத்துவராது என்பதை அவன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

சுற்றுலா முடித்து ஊருக்கு வந்ததும் அவன் ஆனவாழையின் விசேடம் பற்றி அம்மாவைக் குச்சொன்னான். பிறகு வாழைத் தோட்டங்களாகக் கல்லாம் சென்று ஆனவாழை இருக்கிறதா என்பார்த்தான். தட்டியவரை கிடகைக் காமலே போனது. பழைய நினைவுகள் சிலவற்றில் மனதை விட்டிருக்க அறகைக் குள் ஓடிவந்த கட்சித் தம்பி 'அண்ணை! ஆனவாழை குலை போட்டிருக்கு!' என்றான்.

ஆக... ஆனவாழை குலை போட்ட விஷயம் வீட்டில் எல்லோரையுமே ஒருவித ஆச்சரியமான மகிழ்ச்சிக் குள் ஆட்படுத்தியிருக்கிறது! அல்லது அவர்கள் தன்னிடம் இப்படியொரு ஆச்சரியத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள் எனவோ! 'சரி! வாங்கோ பாப்பம்..' என அவன் அறையை விட்டு வளையறையினான். அவன்... அவனது மனைவி... அம்மா... குட்டித் தம்பி எல்லோருமாக வாழையைப் பார்க்கப் போனார்கள். அறகைக் குள் நோட்டம் விட்டவாறு விற்றாத்தையில் படுத்திருந்த நாயக் குட்டி எழுந்து எல்லோருக்கும் முன்னதாகக் கிணற்றிப்பக்கம் ஓடிப்போய் அவர்களது வருகையைப் பார்த்துக் கொண்டுகுண்டுகுண்டியில் நின்றது.

கிட்ட வந்து குலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பிறகு மரத்தை உச்சியிலிருந்து நோட்டம் விட்டான்.

வாழை நல்ல நெடுவலாக வளர்ந்திருந்தது. ஆனால் உயரத்திற்குத் தகுந்த பருமன் இல்லாமல் மெலிவாக இருந்தது. ஆள் ஓட்டலென்றாலும் பெரிய குலையாக ஈன்றிருந்தது. குலையைச் சும்மக் கமுடியாத பாரத்தில் மதுகைக் குனிந்துகொண்டு நின்றது.

குட்டியாக நட்ட வாழை தாயாகிவிட்டது. பக்கத்தில் இரண்டு குட்டிகள் பெரிதாக வளர்ந்திருக்கின்றன. இன்னொரு தவ்வல் இப்பதான் முளைவிட்டு வளர்கிறது. பெற்றுப் பெருகி நின்றாலும் தாய் வாழையைப் பார்க்க அவனுக்கு மனக் குறையாக இருந்தது. நல்ல போஷாக கு இல்லாமற் தான் அது இப்படி ஓட்டலாக

இருக்கிறதும்போலும்.

'நீங்கள் அதுக்கு நல்ல பசளை போடவில்லை போல?' என்று கட்டேட்டான்.

இதனைக் கேட்டதும் குட்டித்தம்பி பொங்கி எழுந்தான். அண்ணன் வளையாட்டிலிருந்து கடந்த ஒரு வருட காலமாக வாழையைக் கவனித்து வந்தவன் அவன்.

'நல்ல கதை! அதோடே பட்டபாடு எனக்கெல்லோ திரியும்!'

இதனை அவதானித்த அம்மாவும் சொன்னாள்: 'அதுக்குப் போடாத பசளையே! அதரெடுத்துச் சாணியலெல்லாம் போட்டவன். எந்த நேரமும் அதோடேதான் மாயிறவன். விரத நேரங்களிலை அதிலை ஒரு இலை வெட்டக்கூட விடமாட்டான். பிள்ளைதான் அதிலை வலு கவனம். அங்கை பார்! வடிவாய்ப் பாத்தி கட்டி தண்ணியும் விட்டிருக்கிறான்.'

'நான் வாறணெண்டு திரிஞ்சவாடனை விட்டிருப்பான். இன்னும் ஈரம் காயாமல் கிடக்கு..!'

'ஒருத்தரும் கவனியாமல் தண்ணி விடாமல்தான் வாழை இவ்வளவு வளர்ந்து குலை போட்டது... என்ன? இந்த மனிசாக்கு நல்ல விசயத்த நல்லதெண்டு சொல்ல மனம் வராது. ஏதாவது ஒரு குறை கண்டுகூடிக் கவணும்...' எனக் குட்டித்தம்பி போட்ட போடும் அவனைச் சற்றுத் தடுமாறச் செய்தது.

'சரியாப்பா நான் சும்மா ஒரு கதைக்குத்தான் சொன்னான். வாழை ஏன் இவ்வளவு மெலிவாய் இருக்குதெண்டுதான் திரியவில்லை.' எனச் சமாளிப்பாகக் கூறினான்.

'அது எனக்கு அப்பவே திரியும். இது அவ்வளவு சமீபாய் வளராதெண்டு. நான் சொல்லியிருக்கை கக்கே காமல் நடப்பியள். இந்த நிழலுக்கை நிண்டால் எப்பிடி நல்லாய் வரும்?'

ஏதோ தவறு செய்துவிட்டவன் போல தம்பியைப் பார்க்க... தம்பி சந்தர்ப்பத்தையப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த விசயங்களை விளாசினான். 'சரியான வளையாட்டில் இலகைகளிலை பட்டால்தான் மரம் கதியா வளரும். வெயிலுக்குப் பிடிக்கிறதும் காகத்தான் வாழை மற்ற மரங்களும் மலோலை உயரமாய் வளர்ந்திருக்கு! சரியாய் வளையாட்டில் பிடிக்காமல்தான் மெலிவாய் இருக்கு.'

கிணற்றடி நிழலான இடம்தான். மறபைபு வலேக்கு நட்ட பிவரசங்கதியால்கள் மிக உயரமாக வளர்ந்து குழைகளைப் பரப்பி நிற்கின்றன. இரண்டொரு தன்னம்பிள்ளைகள் உயர்ந்து தோகையை விரித்து நிற்கின்றன. வாழையை நட்டும் பொழுது இதுபற்றி யோசிக்காமல் விட்டது மடதை தனம்தான். குட்டிகளையாவது வேறு இடங்களில் கிளப்பி நடவணெண்டும் என நினைத்துக்கொண்டான்.

வாழை குலை போட்ட விஷயத்தைப் பெரியம்மாவிடம் சொல்லவணெண்டும்... இந்த வாழையைக் குட்டியாக அவனுக்குக் கொடுத்துத் தே பெரியம்மாதான்.

கல்யாணம் செய்த புதிதில் மனவையுடன் பெரியம்மாவீட்டுக்குப் போயிருந்தான். விரிந்துபசாரத்தின் போது சாப்பாட்டு மசேகைக்கு வாழைப்பழம் வந்தது. அதனை

கண்டதும் அவன் "ஆனலை வாழவைப்பழம்!" என ஆச்சரியப்பட்டான்.
தடையலநைந்து கிடகைகாமல் போனமையினாலும் பின்னர் உத்தியோகம் காரணமாக
வீட்டைவிட்டு வளையிடுகளுக்குப் போயிருந்தமையாலும் மனதை விட்டு
மறந்துபோயிருந்த ஆனலைவாழவைக்கும் அளவன் முன்னே வந்து நின்றது.
'எங்கடவை வாழ்வையிலதைதான் காய்ச்சுது!'

பரியம்மா சொன்னதைக் கேட்டு அவன் அதே ஆச்சரியத்தோடு மூற்றத்துக்கு
ஓடிவந்து வாழ்கைகளைப் பார்த்தான். ஏழெட்டு வாழ்கைகள் குட்டிகள் சுகிதமாக நின்றன.
"எல்லாம் ஆனலைவாழவைளோ?" எனப் பிரமித்தான்.

பரியம்மாவாக்கு அவனது பரவசத்தைக் காணப் புதினமாக இருந்தது.

'எங்காலை எடுத்து நீங்கள்? நான் எவ்வளவோ நாளாய்த் தடேதித் திரியுறன்.
கிடகைக்கயில்லை."

'அவர் ஓரிடத்திலையிருந்து குட்டியொண்டு கொண்டுவந்தவர். அதை நட்டு
உண்டாகி அதின் ரை குட்டியள்தான் எல்லாம்.. ஏன்? இப்பகன இடங்களிலை
இருக்குதுதானே?"

வாழை மரங்களையும் பரியம்மாவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். ஆனலைவாழவை
இப்பொழுது இங்கு கன இடங்களாக்கு வந்துவிட்ட கதை அவனுக்குத் தெரியாது.
'எனக்கொரு குட்டி தாநீங்கள்களோ?"

'அதுக்கென்ன? கிளப்பி வகைக்கிறன். பிறகு ஒரு நாளகைக்கு வந்து எடுத்துக்கொண்டு
போவன்."

பிறகு அவன் ஒவ்வொரு நாளும் பரியம்மாவீட்டுக்கு வந்தான். ஆனால்
வாழகை குட்டிதான் கிடதை தபாடாக இல்லை.

'கொத்துறவனுக்குப் சொல்லியனுப்பினானன். ஆளகை காணக்கிடகைக்கயில்லை.
வாழவைபாத்தியள் ஒருக்கால் கொத்தவணும். அப்பகிளப்பி வகைக்கிறன். பிறகு வா
தம்பி.." எனப் பரியம்மாவிடமிருந்து பதில் கிடதைத்தது.

பிறகும் வந்தான். கொத்துகிறவன் கிழமகைகணக்காக வரவில்லை. அடுத்த சில நாட்கள்
சில முக்கிய அலுவல்கள் காரணமாகப் பரியம்மாவீட்டுக்கு வர முடியவில்லை.
அதற்குப் பிறகு ஒரு நாள் வந்தபொழுது...

'எங்கை இவ்வளவு நாளும் போனனீ? அங்கை உனக்கு வாழகை குட்டியில்லே கிளப்பி
வகைச்சிருக்கிறன்!"

வாழகை குட்டியை வலையோடு சாத்தி வதைத் திருந்தார்கள். அதன் இலகைகள்
வாடிப்போயிருந்தன. பணிய இருந்து வரேப் பகுதியைப் பார்த்தான். வட்டப்பட்ட
கிழங்கின் பகுதியில் பல துளிகள் நீரக்கசிவு ஏற்பட்டு சநெநிறமாக உறநைந்து
போயிருந்தது.

'ஐயோ!" என்றான்.

'என்ன தம்பி?" என்றவாறு பரியம்மா கிட்ட ஓடிவர "ரத்தம் வந்திருக்கு!" என்றான்.

'அட! இதுதானே..? அதொண்டும் சயெய்யாது.. கொண்டு போய் நடு..'

வாழகைக் குட்டியை ஒரு பிள்ளையைத் தடுக்கம் பக்குவம் போலத் தடுக்கிக்கொண்டு போனான். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவனைப் பிடுக்கமுடியவில்லை. எவ்விடத்தில் நடலாம் என்ற பிரச்சினை மூதலில் தோன்றியது. ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு இடங்களிசை சிபார்சு சயெய்தாரர்கள். மற்ற வாழகைகளுடன் சரேத்து நடடால் அவற்றிற்கு வரும் வரூத்தம் இதற்கும் தொற்றிவிடும் என அபிப்பிராயப்பட்டான். ஏற்கனவே அங்கு சில கதலி வாழகைகள் கருக்கன் அடித்து நிற்கின்றன. கிணற்றடியிலென்றால் அடிக் கடி போகிறவர்கள் கவனித்து தண்ணீரும் விடுவார்கள். தனிமையான இடமாகவும் இருக்காமாதலால் அதுவே தகுந்த இடமெனத் தீர்மானித்தான். அதற்குப் பிறகு... மணவெட்டியைக் கொண்டுவா! அதைக் கொண்டுவா! இதைக் கொண்டுவா! என ஒரே அமரக்களமாக இருந்தது.

கிணற்றடி மண்ணில் கற்களைக் கிளறி எடுத்துவிட்டு மாட்டுச் சாணத்தையே போட்டுப் பாத்திகட்டி வாழகைக் குட்டியை நடத்துத் தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு வந்தபொழுது அவனுக்கு எதையோ சாதித்துவிட்ட திருப்தி தோன்றியது. ஆனால் நாட்கள் பல கடந்தும் வாழை வளர்வதற்குரிய அறிகுறிகளைக் காணாமல். இலகைகள் இன்னும் வாடின. இது அவனுக்குப் பெரிய கவலையை ஏற்படுத்தியது. பெரியம் மாவிடம் ஓடிப்போய் விஷயத்தைச் சொன்னான். 'அது... தன்பாட்டில்லை வளரும். விட்டுப்போட்டுப் போய் பாக்கிற அலுவலையைப் பார்த்துப் பி!'

அதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு "சப்"பென்று போனது. இந்தப் பச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து இன்றைக்கு வளரும்... நாளகைக்கு வளரும் என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் கருத்தும்கருகி வாழதைத் தண்டும் நுனிப்பகுதியிலிருந்து கருகத் தொடங்கியது. வடியில் சட்டாக இருக்காமென நினைத்துத் தண்ணீர் அடிக் கடி ஊற்றினான். எனினும் பயனில்லை. மனதில் வதைத் திருந்த அற்பசொற்ப நம்பிக்கைகளும் போய்விடும் போலிருந்தது. வலி அடக்க வரும் கந்தயைண்ணையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். அவருக்குத் தோட்ட அனுபவங்களும் கொஞ்சம் இருக்கிறது.

கந்தயைண்ணை வந்து... வாழகைக் குட்டியைப் பார்த்தார். கருகிய பகுதியைத் தொடர்புப் பார்த்தார். வாழகைக் குட்டியின் அடிப்பகுதியில் மெதுவாக நகத்தினால் நுள்ளினார். பிறகு விரலால் வாழையடி மண்ணைத் தோண்டிப் பார்த்தார். இப்பேர்ப்பட்ட பரிசோதனைகளின் பின்னர்...

'ஏன் இவ்வளவு தண்ணி விட்டனீங்கள்? கிழங்கு அழுகிப்போயிருக்காமே!' என அபிப்பிராயப்பட்டார்.

'தண்ணி நடுக விடயிக்கையே சொன்னான்... கேட்டாதானே..!' என்றான் குட்டித்தம்பி. அவனுக்கு ஒரு குட்டிப் போட்டு அனுப்பிவைத்தான்.

'பறவாயில்லை... இனிக் கொஞ்ச நாளகைக்குத் தண்ணி விடவேண்டாம். வாழகைக் குட்டியைக் கருக்காய் வெட்டிவிடாங்கோ. சரிவரும்..!' எனப் பரிசாரம் சொல்லிவிட்டுப் போனார் கந்தயைண்ணை.

வாழகைக் குட்டியகைக் குறுக்காக வட்டுவதென்பது அவனுக்கு முடியாத காரியமாகப் பட்டது. கத்திகொண்டு வட்டுவதென்பது ஒரு சீ வனமை அழிப்பதற்குச் சமானமாகுமே? அதுவும் எங்கெல்லாமோ தடே இவ்வளவு ஆசையோடு கொண்டுவந்த வாழகைக் குட்டியை வட்டுவதாவது? நல்ல கதை! கந்தையாண்ணை மடக்கதை பசேுகிறார்!

'ஆறுக்காவது வருத்தமெண்டால் "ஓப்பிரசேன்" சயெயிறதில்லையா...? கனக்கயோசிச்சு மண்டையப் போட்டு உடகைக் காமல், அந்தாள் சொன்னமாதிரி வட்டிவிடும்போது சரிவரும்...!' என மனவை சொன்னாள்.

'சரி' என அவன் கத்தியை எடுத்து வாழகைக் குட்டியின் காய்ந்த பகுதியை வட்டினான். எனினும் அவனுக்கு ஒரு சந்தகேம்... இனி இது உருப்படுமோ என்னவோ?

என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்தநாட் காலையே ஒரு சின்னி விரல் தடிமனில் கருத்து வளையே தள்ளியிருந்தது! கந்தையா... உனக்கு நன்றி ஐயா!

பிறகு அதைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அப்படியான ஒரு நேரத்தில் தான் அவனுக்கு வளையாட்டு வலைகையும் அழைப்பு வந்தது. வளையாட்டில் ஒரு வலைக்காக ஏற்கனவே முயன்றிருந்தது உண்மை! அது இப்படித் திடுதிப்பென்று வந்து வீட்டில் எல்லோரையும் பிரியவெண்டிய கவலையை ஏற்படுத்தும் என்று நினைத்திருக்கவில்லை.

அது பழைய கதை. இப்பொழுது அந்த வாழை சமக்க முடியாத காலையுடன் நிற்கிறது.

அன்று மாலையெரியம்மா வீட்டுக்குப் போனான். வளையாட்டுப் புதினங்களையிட ஆனவாழை காலையெரியம்மாவுக்குச் சயெய்தியைச் சொல்லி மகிழ்ந்தான். வாழை மலையாக இருப்பது பற்றியும் அதற்கு ஏதாவது பரிசாரம் சயெயலாமா என்றும் விசாரித்தான். பொதுவாக ஆனவாழைக்கு அதிக கவனம் இல்லாவிட்டாலும் தண்ணீர் ஓழுக்காகக் கிடைத்தாலே வளர்ந்து பயன் தரும். மற்ற வாழைகளுக்குப் பிடிக்கும் நோய்க்கிட அதை இலகுவில் அண்டுவதில்லை. எனவே ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல் போகமாறு பெரியம்மா கடுமியதுகிட அவ்வளவு திருப்தியளிக்காமல் வந்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் கிணற்றடிக்கு வந்து வாழையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான். அது அவனுக்கு ஒரு பொழுதுபோகக்காவே அமறைத்துவிட்டது. காய்கள் எந்த அளவு பெருத்திருக்கின்றன? எத்தனை நாட்களில் முற்றிப் பழுகும்? இப்படியாக ஒருசில மாதங்கள் கடந்திருக்கும். ஒரு நாள் மத்தியானம் போலக் கிணற்றிலிருந்து குட்டித் தம்பி மச்சுத் தெறிக் ஓடிவந்தான். அவனை முந்திக்கொண்டு நாய்க்குட்டியும் ஓடி வந்து நின்றது. 'ஆனவாழை முறிஞ்சு போச்சு!'

அவனது மனவையுமும் அம்மாவும் கிணற்றடிப் பக்கம் ஓடினார்கள். அவனுக்கு அது நம்ப முடியாத சயெய்தியாக இருந்தது. காலையிலேகிட அவன் பார்த்தபொழுது நல்ல வாட்டசாட்டமாக நின்றது. அதற்குள்ளே என்ன நேர்ந்தது இந்த வாழகைக்கு? அவன் வாழையைப் பார்க்க... அவர்கள் அவனது முகத்தையெப்பார்த்தார்கள்.

வாழை வலையின்மலே முகம் குப்பாறு விழுந்து கிடந்தது. வலையின் கதியால்கள்

தாங்கிக் கொண்டதால் துண்டுபட்டு முறிந்து போகாமல் இருந்தது. காலையும் அடிபட்டுக் காயப்படாமல் இருந்தது.
'காலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்து வையுங்களோ.... பழக்கம்..!' என அம்மா கபறினாள்.

'இன்னும் முத்தியிராது... எங்கை பழக்கப் போகாது?' என அவன் வண்டாவறொப்பாகப் புதில் கபறிவிட்டு... 'ஏன் இருந்தாப் போல விழுந்தது? காத்துக் கிடப் பரிசாய் அடிக் கையில்லை' எனக் கவலைப்பட்டான்.
உண்மையில் காற்றுப் பலமாக வீ சவயேயில்லை. மற்ற வாழ்கைகள் எல்லாம் கம்புமாதிரி நிற்க இந்த வாழை ஏன் முறிந்துபோனது என்பது அவனுக்குப் புதிதாகவே இருந்தது.

'அதுக்கொரு சப்போர்ட்டாக முண்டு கொடுத்து திருக்கலாமே... முறிஞ்சிருக்காது..!' என மனைவி அபிப்பிராயப்பட்டாள்.

வாழையைத் தாங்கி நிற்கக் கபடியதாக ஒரு முண்டு கொடுத்து திருக்கலாம்தான். ஆனால் அதற்கு அளவான உயரமான மரம் கிடகை காததாலும் இது அவ்வளவு காற்றுக் காலம் அல்ல என்பதனாலும் அந்த எண்ணத்தைப் பரிசுபடுத்தாமல் விட்டிருந்தான்.

இனி அதையெல்லாம் எண்ணிப் பயனில்லை. "எப்படியாவது போகட்டும்..'" என அவன் அந்த விஷயத்தை மனதவிட்டே திக் கியறிந்தான். வாழை கவனிப்பாற்று வலையின் மலையே கிடந்தது. லீ வில் வீ ட்டுக்கு வந்தவனுக்குத் திரும்பப் போகவேண்டிய நாள் நொங்கிக் கொண்டு வர... அது மற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விட மனதில் பெரும் சோகத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவனது மனைவி... அம்மா... குட்டித்தம்பி எல்லாரையும் பிரிந்து சிலைலவேண்டிய அந்த நாள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வந்து சேர்ந்தது. அன்று இரவு பிள்ளை. காலநெயினில் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டவண்டும்.

அவன் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தபோது குட்டித்தம்பியும் நாய்க்குட்டியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடிவந்தார்கள்.

'வாழ்கைக் காலை பழுத்திட்டுது!'

'சும்மா!' என்றாள் அவனது மனைவி.

'உண்மையான வந்து பாருங்களோ... வாழைமரத்திலை கிளிப்பிள்ளையள் வந்திருக்கினம்!'

மனைவியும் அம்மாவும் குட்டித்தம்பியோடு கிணற்றிக்கு ஓடினார்கள். அவன் எதனாலும் பாதிக்கப்படாதவனபோல நின்றான்.

றெயினுக்கு நரேமாக... இனிமலேமும் நிற்கமுடியாது எனப் புறப்பட ஆயத்தமானான். மனைவி சாப்பாட்டுப் பார்சலகைக் கொண்டு வந்தாள்.

'இந்தாங்களோ! ஏன் வாழை முறிஞ்சுது... முறிஞ்சுது எண்டு கட்டியள். உங்கடலை வாழை உங்களை மறக்கயில்லை..!' என்றவாறு பழங்களபைப் பார்சலோடு சேர்த்து பகைகள் வதைதாள்.

இன்னொரு வாழ்பைப்பழத்தயையும் உரித்து அவனிடம் கொடுத்து “சாப்பிடுங்கோ..!” என்றான். அப்பொழுது அழுகை முந்திக்கொண்டு வந்தது.

போவதற்கு முதல் வாழை மரத்தலைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற உந்துதல் பிறக்க அவன் கிணற்றடிப்பக்கம் போனான்.

அதசைச் சமீபமயாக வெட்டிப் பாட்டத்தில் போட்டிருந்தார்கள்.

அதன் கதை முடிந்துவிட்டது.

- மல்லிகை - 1986 -
rajsiva50@gmail.com